

Αλλοίμονο στον κόσμο, από την τυραννία του όχλου (Μητροπολίτης Σερβίων & Κοζάνης Διονύσιος Ψαριανός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η Εκκλησία τιμά σήμερα τη μνήμη των ανθρώπων εκείνων, που φρόντισαν για τον ενταφιασμό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, και των άλλων εκείνων που ξεκίνησαν για να του αποδώσουν τις τελευταίες εντάφιας τιμές, όπως το συνήθιζαν τότε οι Ιουδαίοι. Οι άνθρωποι αυτοί είναι ο Ιωσήφ και μαζί του ο Νικόδημος, η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία μητέρα του Ιακώβου και η Σαλώμη. Οι δύο άνδρες φροντίσανε να ενταφιάσουν τον Ιησού Χριστό, κι οι τρεις γυναίκες πήγαν την τρίτη ημέρα το πρωί για να τον αλείψουν με αρώματα. Ας ακούσουμε στη δική μας γλώσσα τώρα πως για όλα αυτά μας ομιλεί το σημερινό Ευαγγέλιο.

Εκείνο τον καιρό, ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία, βουλευτής και άνθρωπος με υπόληψη, που κι αυτός πρόσμενε τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε και παρουσιάσθηκε στο Πιλάτο και ζήτησε να πάρει το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος θαύμασε ότι πέθανε κιόλας ο Ιησούς, κι αφού προσκάλεσε τον αξιωματικό, τον

ρώτησε αν είχε πολλή ώρα που πέθανε. Κι όταν βεβαιώθηκε από τον αξιωματικό, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. Κι ο Ιωσήφ, αφού αγόρασε σάβανο, κατέβασε τον Ιησού από το σταυρό, τον τύλιξε στο σάβανο, τον ενταφίασε σ' ένα μνημείο, που ήταν σκαμμένο μέσα σε βράχο κι έσυρε μία πέτρα μπροστά στη θύρα του μνημείου.

Όταν γίνονταν αυτά, η Μαρία η Μαγδαληνή κι η Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν κι έβλεπαν που ενταφιάζεται η Ιησούς. Κι όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή κι η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου κι η Σαλώμη αγόρασαν αρώματα, για να 'ρθουν και να αλείψουν τον Ιησού. Και την αυριανή, που ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ξεκίνησαν πολύ πρωί κι έρχονταν στο μνημείο, κι έφτασαν εκεί με την ανατολή του ηλίου. Κι έλεγαν μεταξύ τους· «Ποιος θα μας κυλίσει την πέτρα από τη θύρα του μνημείου;». Και καθώς σήκωσαν τα μάτια τους, είδαν πως ήταν αποκυλισμένη η πέτρα κι ήταν μία πέτρα πολύ μεγάλη. Κι όταν μπήκαν στο μνημείο, είδαν ένα λευκοφορεμένο νέο να κάθεται στα δεξιά, κι από το φόβο τους τα έχασαν. Κι ο νέος τους λέγει· «Μην τρομάζετε και μην τα χάνετε. Το ξέρω πως ζητείτε τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, που τον σταύρωσαν. Αναστήθηκε δεν είναι εδώ· να ο τόπος που τον έβαλαν. Μα πηγαίνετε και πείτε στους μαθητές του και στο Πέτρο, πως πηγαίνει μπροστά από σας στη Γαλιλαία· εκεί θα τον δήτε, καθώς σας το είπε». Και οι γυναίκες βγήκαν κι έφυγαν από το μνημείο κατατρομαγμένες και σαστισμένες, κι από το φόβο τους δεν είπαν σε κανέναν τίποτε.

Έτσι μας ομιλεί το σημερινό Ευαγγέλιο, πρώτα για τον ενταφιασμό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Εμείς πρέπει να προσέξουμε στη πράξη του Ιωσήφ. Ο Ιωσήφ ήταν άνθρωπος με αξίωμα και με υπόληψη. Ήταν όμως κι άνθρωπος ευσεβής. Η ευσέβειά του λοιπόν του έδωσε το θάρρος να παρουσιαστεί στο Πιλάτο και να ζητήσει για να ενταφιάσει το σώμα του Ιησού Χριστού. Όταν όλοι, άρχοντες και λαός, ξεσηκώθηκαν και ζήτησαν το θάνατο του αναμάρτητου, και μάλιστα ένα θάνατο επώδυνο και ατιμωτικό, χρειαζότανε πραγματικά θάρρος και τόλμη για να φροντίσει κανείς για το νεκρό αυτού του κατάδικου. Η πράξη του Ιωσήφ μας λέγει πως, όταν είναι να εκτελέσουμε ένα ιερό χρέος, δεν πρέπει να υπολογίζουμε τι μπορεί να πεί και τι μπορεί να μας κάνει ο κόσμος. Και τι καταλαβαίνει δα πολλές φορές ο κόσμος; Όταν οι δημαγωγοί κατεβάζουν το λαό και τον κάνουν όχλο, τότε τι καταλαβαίνουν οι άνθρωποι; Ο,τι καταλάβαιναν εκείνοι, που άφηναν ελεύθερο το Βαραββά και φώναζαν για το Χριστό• «Άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν»!. Και συμβαίνει πολλές φορές, για δυστυχία των ανθρώπων, να μένει ένας μόνος του μάρτυρας της αλήθειας μέσα σ' έναν όχλο φανατισμένο και τυφλό. Έτσι μόνος έμεινε ο Χριστός απέναντι στο μαινόμενο όχλο, κι όταν οι άλλοι πήγαν ήσυχοι να κοιμηθούν, μόνοι βρέθηκαν δύο άνδρες, για να θάψουν το θείο σώμα του Λυτρωτή και να σώσουν την τιμή του ανθρώπινου γένους. Αλλοίμονο στον κόσμο, αδελφοί μου, από την τυραννία του όχλου! Και χαρά σ' εκείνους, που δεν φοβήθηκαν τη κατακραυγή του λαού, του λαού που τον διέφθειραν οι δημαγωγοί και τον έκαναν όχλο! Αυτοί είναι πράγματι θαρραλέοι και ηρωικοί. Μπορεί να τους ανατρέψει και να τους πατήσει ο όχλος, μα αυτοί δεν του κάνουν τόπο να περάσει. Κι ακόμα τρις χαρά σ' εκείνους, που όταν ο όχλος τους καταριέται αυτοί ευλογούν.

Έπειτα το σημερινό Ευαγγέλιο μας ομιλεί για την τολμηρή πράξη των τριών μυροφόρων γυναικών. Είναι κι αυτή μία πράξη, που την εμπνέει η αγάπη κι η αφοσίωση στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Πολλές δυσκολίες είχαν να υπερνικήσουν οι τρεις γυναίκες· τους άρχοντες, το λαό, τη στρατιωτική φρουρά και την πέτρα του μνημείου. Δεν λογάριασαν τίποτε απ' όλα αυτά και μόνο τη τελευταία στιγμή θυμήθηκαν την πέτρα. Ποιος θα τραβούσε τη μεγάλη πέτρα από τη θύρα του μνημείου; Μα η πέτρα βρέθηκε τραβηγμένη και Άγγελος Κυρίου καθότανε στα δεξιά μέσα στο μνημείο. Αυτός ανάγγειλε στις μυροφόρες γυναίκες την Ανάσταση. Είναι τάχα μία τυχαία σύμπτωση, ότι δηλαδή γυναίκες άκουσαν πρώτες το μήνυμα της Ανάστασης κι εκείνες το μετέφεραν στους Αποστόλους; Όμως σύμπτωση και τύχη δεν υπάρχει έξω από τη βουλή του Θεού και τη θέληση του ανθρώπου. Ο,τι γίνεται στο κόσμο γίνεται κατά ένα λόγο πνευματικό, που έχει τη ρίζα του μέσα στη βουλή του Θεού και στην ελεύθερη θέληση του ανθρώπου. Ο πνευματικός αυτός λόγος δεν είναι βέβαια εκείνο που μάθαμε να λέμε φυσικό νόμο. Ο φυσικός νόμος είναι δουλεία, η δουλεία του αιτίου και του αποτελέσματος. Ο

πνευματικός λόγος είναι έξω από κάθε έννοια καταναγκασμού, είναι ο χώρος της ελευθερίας και της προσωπικής ευθύνης. Πίσω από τους λεγόμενους φυσικούς νόμους πρέπει πάντα να αναζητούμε τους πνευματικούς λόγους, τη παρουσία του Θεού και του ανθρώπου. Σύμπτωση και τύχη δεν είναι που με τη βουλή του Θεού και με τη θέληση του ανθρώπου στέκει ο κόσμος και κινείται στην ιστορική του πορεία. Πως θα μπορούσαν τώρα να μην είναι γυναίκες οι Άγγελοι της Ανάστασης; Αυτές κινήθηκαν από κάποια δική τους προαίρεση και δύναμη και πήγαν στο μνημείο. Έπειτα η γυναίκα, που πρωτοστάτησε στη πτώση, πρωτοστατεί και τώρα στο μυστήριο της θείας οικονομίας, από τη Γέννηση μέχρι την Ανάσταση.